

Centrul Național de Cultură a Romilor – Romano Kher

Director: Mihai Neacșu

Coordonator program „Producția editorială romă” și volum: Crina
Marina Morteanu

Contact:

Splaiul Independenței nr. 202A, etaj 9, sector 6, București

E-mail: secretariat@cncr.gov.ro

Telefon: 021-313 52 11

Fax: 021-313 52 10

Web-site: www.cncr.gov.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SANDU, SORIN AUREL

Transgresiune / Sorin Aurel Sandu. - București : Editura Centrului
Național de Cultură a Romilor, 2017

ISBN 978-606-94348-7-1

821.135.1

Ilustrație copertă și ilustrații interior: Marian Petre, artist plastic

Prefațator: Ion Iancu Vale, poet

Acest volum a fost publicat în 1000 de exemplare de către Editura Centrului Național de Cultură a Romilor, în cadrul programului „Producția editorială romă” și va fi distribuit gratuit.

Sorin Aurel SANDU

TRANSGRESIUNE

Editura Centrului Național de Cultură a Romilor
București
2017

mamei mele, Nina
și memoriei tatălui meu, Măruș

soției mele, Mariana
și copiilor noștri, Teodora și Petruț

*„Încercatu-m-a un gând:
Să-mi curg vremea surâzând,
Să sfîîesc al meu cuvânt,
Să-l îmbrac în cânt,*

*Hainele să-mi strălucesc,
Apele să-mi limpezesc,
S-aud șopotind ușor
Dorul cel mai dor.”*

(„Cântec”)

TRANSGRESIUNE **(În loc de Prefață)**

Ion Iancu Vale

L-am cunoscut pe tânărul actor Sorin Aurel Sandu pe meleaguri târgoviștene, el nefiind din Târgoviște, cu prilejul unei acțiuni culturale unde, din una în alta, cum se zice, am descoperit că acesta este și poet, și am afirmat atunci că poeziile lui sunt impresionante, că au forță și mesaj.

Mai mult decât atât, l-am și publicat în paginile revistei „Climate literare”, pe care o conduc, devenindu-i, cum se spune în branșă „naș literar” și l-am îndemnat să persevereze.

Și într-adevăr am avut „mână bună”, căci acum, în mod surprinzător, Sorin Aurel Sandu, își publică și o carte de poezie originală (în versiune atât rromani cât și românească) purtând șocantul și incitantul titlu TRANSGRESIUNE.

Și iată că acum, în urma unei solicitări urgente (cartea urmând ca astăzi să fie trimisă la tipar), la ceas matinal autumnal, după o diagonalizare rapidă a textului cărții, transmisă electronic, pot afirma că nu m-am înșelat în privința valențelor autorului și că ne aflăm în fața unei cărți de excepție de factură psihologică, care sondează un

univers inedit puțin cunoscut publicului larg, atras încă de poezie.

Poezia lui Sorin Aurel Sandu este o poezie despre viață, dragoste și moarte, în care acesta abordează în mod aparent simplu (dar nu simplist sau superficial, ci direct și penetrant), în afara unor probleme majore, existențial umane (prin trăiri și emoții), și întreaga natură cu principalele ei elemente vitale precum apa, focul, aerul și pământul, realizând astfel un univers poetic inedit și captivant.

Sunt sigur că Sorin Aurel Sandu mai are multe de spus în poezie și îl îndemn să continue, căci, așa cum spunea cineva, „Poezia este asemeni unei femei frumoase, dacă o neglijezi te părăsește.”

Închei îndemnând prezumtivul cititor să citească cu atenție poemele din această carte, pentru a percepe despre ce transgresiune este vorba în ea. Lectură plăcută!

Târgoviște

09.11.2017

Cuvântul autorului

La întrebarea, firească de altfel, „de ce și poezie, fiind deja în slujba Artei prin intermediul teatrului?”, răspunsul ar veni tot atât de firesc: „tocmai de aceea!” Actorul și Poezia sunt un cuplu frumos, se completează unul pe celălalt, se împlinesc unul pe celălalt. La ambii viul sufletului tinde către maxim, iar din acel viu își extrag ambii *materia primă* pe care o modelează pentru a o expune privirilor celorlalți, unul pe *scândură*, cum e numită deseori scena, iar celălalt pe o filă albă „*din copac tăiată*”, deci tot pe un plan creat din elementul lemn.

De ce și poezie? Pentru că era o vreme când Actorul era și Poet (sau viceversa) și pentru că vremea aceea încă nu a apus, căci ce sunt vremurile altceva decât ceea ce noi le facem să fie?

De ce și poezie? Pentru că în copilăria mea mama își cânta uneori cu jale poezia sufletului, iar eu o ascultam într-o tăcere deplină, cu sufletul plin... Și pentru că tot în copilărie am văzut la tatăl meu, primul Poet pe care l-am cunoscut, fără a fi fost poet, primul Învățător pe care l-am avut, fără a fi fost învățător, „primul meu Maestru”, ca să citez un poet, un carnețel cu cântece și poezii și gându-mi a prins aripi... Încă îmi pare rău că acel carnețel, nu mai

știu în ce moment, s-a pierdut fizic. Însă pe de altă parte el a rămas într-un colț ascuns al sufletului meu...

Tatăl meu, plecat *dincolo* aproape la vârsta la care fiul lui cel mai mare publică aceste rânduri și cu un gând de recunoștință față de el pentru tot ce l-a învățat, direct sau indirect și pentru a-i cinsti memoria, așa cum consider că se cuvine. Obişnuiesc uneori să spun că *mai am foarte puţin şi sunt de-o vârstă cu tatăl meu*, fapt pe care îl consider un privilegiu absolut.

De ce poezie *și* în limba rromani? Pentru că atunci când sunt cu mama mea vorbim doar *rromanes* (sau în *limba rromani*, ca să folosesc ambele sintagme corecte), cu excepția cazului în care lângă noi se mai află cineva care nu cunoaște această limbă și din respect, pentru a nu crede că avem ceva de ascuns sau pentru a nu se simți inconfortabil, vorbim în limba română. Pentru că atunci când vorbesc în casă cu soția mea, vorbim în limba rromani, limba în care și ea, la rândul ei, vorbea cu părinții săi, cu excepția aceleiași situații în care lângă ei se afla un necunoscător al acestei limbi. Pentru că aş vrea ca și copiii noștri să vorbească tot în această limbă atunci când se află între cunoscători de limba rromani.

De ce poezie *și* în limba rromani? Pentru că limba rromani este o limbă *și* a poeziei. O limbă care își are rădăcinile în străvechea sanscrită, în care au fost scrise

marile cărți ale acestei lumi, *Vedele* sau epopeile *Ramayana* și *Mahabharata*, din cea din urmă desprinzându-se *Bhagavad Gita*, „Cântecul celui Preafericit”, ca și carte distinctă, considerată sfântă pentru învățăturile pe care le transmite. Și pentru că limba rromani merită (și trebuie) să fie purtătoare și de cuvânt scris. Așa cum se întâmplă, de altfel și în cazul unor traduceri din poezia românească sau din dramaturgie, având semnătura celui care așterne și aici aceste rânduri.

De ce poezie *în limba română și în limba rromani*? Pentru că le iubesc deopotrivă pe amândouă și pentru că în fiecare dintre ele i-am spus doamnei mele „te iubesc” (rromanes: „dukhav tuqe” sau „xav t’o muj”) și m-am simțit pătruns de un sfânt fior, semn că funcționează. Pentru că le am pe amândouă în suflet (în limba rromani m-am născut și am crescut, iar în limba română m-am educat) și le voi avea atâta timp cât voi fi. Și pentru că și în acest fel, cu poemele din această carte, vreau să le mulțumesc ambelor pentru frumoasa călătorie pe care continuăm să o facem împreună .

Toate gândurile expuse aici au o poveste. Ele pleacă de la realitate, altfel nu și-ar fi găsit locul pe nicăieri, căci nefiind reale, carevasăzică nu ar fi existat. Dacă n-ar fi, nu s-ar mai povesti, spun poveștile noastre. Tocmai de aceea consider că a scrie poezie, care ține de intimitatea ta cea

mai profundă și a o face cunoscută semenilor tăi este uneori un act de curaj, căci te *expui*. În același timp însă apariția acestei cărți este o mare bucurie pentru mine și pentru asta aș vrea să mulțumesc câtorva persoane care mi-au dat o mână de ajutor la publicarea ei (a se citi al căror ajutor a fost substanțial) și anume:

Soției mele, Mariana, femeia de care m-am îndrăgostit iremediabil din prima clipă în care am vazut-o și fără de care nu aș fi fost cel ce sunt acum, și fără de care nu aș fi fost așa de bogat ca acum, căci mă consider un om extrem de bogat atunci când, alături de ea, mă bucur de prezența celor doi îngeri din viața noastră. Soția mea e în același timp cel mai acerb critic al meu (deci, cel mai bun prieten), atât în calitatea mea de actor, cât și în cazul altor apariții mai mult sau mai puțin publice. Uneori, mărturisesc, nu-mi convine critica ei, dar de fiecare dată, cu o exactitate matematică, s-a dovedit ca are dreptate. Părerile și aprecierile ei față de poemele de față, precum și ajutorul dat la corectura finală a cărții au contat enorm.

Artistului plastic Marian Petre, pentru prietenia sa, pentru sfaturile date atunci când am discutat despre carte și formatul ei și pentru ilustrațiile pe care acest artist plastic de excepție mi le-a oferit spre a le insera aici.

Poetului Ion Iancu Vale pentru cuvintele (pe care mi-ar plăcea să le merit) cu care prefățează această carte. Domnia sa, după ce a văzut câteva dintre poemele pe care i le-am transmis via internet în urmă cu ceva vreme, a avut cuvinte care au însemnat foarte mult pentru mine, publicându-mi totodată câteva dintre ele în revista „Climate literare”, al cărei director este.

Doamnei Crina Marina Mureșanu, coordinator program „Producție Editorială Romă” în cadrul Centrului Național de Cultură a Romilor – Romano Kher, pentru tot sprijinul oferit în calitate de responsabil din partea Romano Kher cu publicarea acestei cărți și pentru solitudinea de care a dat dovadă în toată această perioadă.

Nu în ultim rând, mulțumesc Centrului Național de Cultură a Romilor – Romano Kher, care a considerat că manuscrisul trimis de subsemnatul spre a participa la selecție, în urma anunțului public făcut de această instituție, merită să fie publicat.

Sorin Aurel Sandu

Iar acum, dragă cititorule, te invit ca pentru câteva clipe să mergem împreună pe același drum...

Notă:

La scrierea în limba rromani a fost utilizată grafia oficială internațională a limbii rromani, excepție făcând caracterul postpozițional θ , în locul căruia am preferat folosirea literelor *d* și *t*.

Precizăm că următoarele litere și grupuri de litere din alfabetul internațional oficial al limbii rromani se citesc după cum urmează:

- **ă** - ca diftongul **ia** (ex.: **kerdă** „a făcut” se citește **kerdia** sau **kerdea**);
- **ě** – ca diftongul **ie** (ex.: **děs** „zi” se citește **dies**);
- **õ** – ca diftongul **io** (ex.: **kerdõl** „a se face” se citește **kerdiol**);
- **ă** – ca **ă** românesc;
- **î** – ca un **î** românesc;
- **c** – precum un **ț** românesc (de ex.: cuvântul **camcali** „geană” se citește **țamțali**);
- **ć** – precum grupurile de cuvinte **ce**, **ci** din limba română (ex.: **ćirikli** „pasăre” se citește **cirikli**);
- **k** – precum un **c** românesc;
- **čh** – ca grupurile de cuvinte **ce**, **ci**, dar aspirate (urmate de **h**); uneori se pronunță ca **ș** românesc (ex.: **čhavo** „băiat” se poate pronunța și **șavo**);

- **kh** – ca un **k** aspirat (urmat de **h**);
- **ph** – ca un **p** aspirat (urmat de **h**);
- **th** – ca un **t** aspirat (urmat de **h**);
- **x** – ca un **h** dur (de ex.: **xal** „a mânca” se citește **hal**);
- **j** – ca un **i** semivocalic (de ex.: **jag** „foc” se citește **iag**);
- **ś** – ca **ș** din limba română;
- **ž** - ca **j** din limba română (ex.: **avantàžo** „avantaj” se citește **avantajo**);
- **ž** – ca grupurile de litere **ge**, **gi** din limba română; în funcție de dialect, se poate pronunța și ca un **j** românesc (de ex.: **žal** „a merge” se poate citi **geal** sau **jal**);
- **w** – ca **u** scurt (ex.: **wardiel** „a privi” se citește **uardiel**, cu accent pe „i”);
- **ç** – se citește **s** ; cand înaintea lui apare litera **n** (deci: **nç** -), se citește **f**;
- **q** – se citește ca un **c** din limba română; dacă înaintea lui apare litera **n** (deci: **nq**-), se citește precum **g** din limba română.

Eu sunt

Eu sunt cel ce sunt,
Tu cine ești, prietene?

Eu sunt
Pământ frământat cu lacrimi
Și cu cântec,
Cu durere
Și cu iubire,
Cu visare
Și cu neant,
Adică tot ce-au fost vreodată
Părinții mei
Și părinții lor
Și părinții lor...

Me sǝm

Me sǝm owkha¹ kaj sǝm,
Tu kon sǎn, amal!a?

Me sǝm
Phuv namime² absǝnça
Thaj gilǎça,
Dukhaça
Thaj kamipnaça,
Sunença
Thaj bare xoripnaça,
Sǝm sa so sas dekana sas
M'o dad haj mirri daj
Thaj lenqere dada thaj daja
Thaj lenqere dada thaj daja...

¹ Odova, kodova.

² Namisardi, xamisardi.

Brišind

Pani opral perel
Absia thaj rovimata ilesqere
Jekh kher phuvăqoro
And-i bar –  ar z leno
 ik thaj bibaxt
Dad ‘aj daj
Phral thaj phen
Pani kiden
Pani pit l and-o kher
Opral
Ande kakajende
Ol absia thavden
Rovas
Thaj pani kidas
Del bri ind
Pani thaj absia
Xurdipe, baxtalipe –
Sarre garavdile
athe
And-o garaduno than
Le ilesqoro

Ploaie

Se scurge apă din cer
Lacrimi și tânguiri ale inimii
O casă din pământ
În curte iarbă verde
Noroi și nenoroc
Tată și mamă
Frate și soră
Strâng apa
Apa curge în casă
De sus
În găleți
Lacrimile curg
Plângem
Și apa o strângem
Plouă
Apă și lacrimi
Copilărie, fericire –
Toate s-au ascuns
aici
În locul tainic
Din inimă

Baxt birime

– Zèleno şukar patri',
phen, Devla, m'o than kaj si
kaj phirel m'i baxtorri?

Te-ovela 'pr-ol umala,
M'i gili lačharava
thaj te rodav la' zava.

Te phirela pe derăv,
phund paněsqo drabkerav
thaj le ileça şužo
činava-o pani sarro.

Te na ovela pe phuv,
kam paruvdăv ande thuv,
karing o devel zava
mirri baxt ta rodava,
ćirikli-aj jag kan ovav
thaj m'i baxt si te-arakhav.

Noroc rătăcit

– Frunzuliță de dudău,
Spune-mi, Doamne Dumnezeu,
Unde e norocul meu?

Căci pe câmpuri de va fi,
cântecul mi-oi pregăti
și să-l caut voi porni.

Pe apă de va umbla,
valul îl voi descânta
și cu inima curată
voi despica marea toată.

De nu va fi pe pământ,
mă voi preschimba în vânt,
drumul cerului oi lua
norocul de mi-oi căta,
pasăre de foc voi fi
și norocul mi-oi găsi.

Autor: Marian Petre, artist plastic

milaj (vaxtorro)

baro tatipe milajesqoro
e phuv fal ke lilă jag
o rromano gavorro
sovel pesqe lindralo
tòko ol xurdorre khelen pesqe
nage pirrnage
and-o vraskerdo tışaj
kaj ućharel i phuv
lenqere kirlura thaj
o pràxo lenqe pirrenqoro
phagel o bodlipen
ćhordindoj lesqere maruta
jekhe dilikane khelipnaça

vară (moment)

zi fierbinte de vară
pământul pare că a luat foc
bucătica ruptă de sat
lânzezește moleșită
doar copiii se joacă
goi și desculți
prin nisipul fierbinte
ce acoperă pământul
glasurile
și praful de pe picioarele lor
rup cerul
surgându-i norii
într-un dans zvârcolit și nebun

ivend (vaxtorro)

ol umala si parne
ol chatle le kherenqere sajekh
i răt perel lokhes-lokhorres
e kherenqoro thuv bandărel pesqo
drom karing i phuv
paxosajlo
le zuklenqoro başıpe
jekkh manuś sar jekh ućhal
nakhel phares
xasarindoj pes and-o
biagoresqoro parnipe

andre
anglal jekh sinia ćororri
ol xurdorre xan bokhale
vastenća melale
moća ćikenalo
von na zanen so isi baxt
so si bibaxt...

iarnă (moment)

câmpiile sunt albe
acoperișurile caselor așijderea
noaptea încet se lasă
fumul din coșuri se-nconvoaie
spre pământ
a împietrit
lătratul câinilor
un om ca o nălucă
își trage pașii greu
pierzându-se
în albul necuprins

înăuntru
la masa aproape goală
copiii mănâncă înfomețați
cu mâini murdare
mânjindu-se pe față
ei nu știu ce înseamnă fericire
ce înseamnă nefericire...

o udar

putrav Tuqe o udar

Dev!la

de andre

ande mirre ileste

Dud

Caćipe

Jag

Absia

te súzaren m'e gada

puter manqe o udar

Dev!la

o udar Tirre Kamipnasqoro

o udar mirre kamipnasqoro

ușa

îți deschid ușa

Doamne

intră

în inima mea

Lumină

Adevăr

Foc

Lacrimi

să-mi curețe veșmintele

deschide-mi ușa

Doamne

ușa Iubirii Tale

ușa iubirii mele

jag

jag vazdel pes karing o ućipe
karing o devel
jag bari
sar o baro tĭlo le Śivasqoro
tharel sǎ so si biužo
dudǎrel sarro tamlipen

jag vraskerel m'o rat
o rromano
jag kaj vazdel pes
dekatar o anglunipen m'e ćirlatunenqoro
andar o them le develenqoro
pravarindoj pes le rateça
sarre thanenqoro
katar mirre phure nakhle
zikaj te ovav me
athe
akana
manuś jagalo
dud andar o kham –
jag le Devlestĭri

foc

focul se înalță
spre cer
foc uriaș
precum marele stâlp al lui Siva
arde tot ce e necurat
luminează tot întunericul

focul îmi fierbe sângele
rrom
foc ce se ridică
de la începuturile
strămoșilor mei
din țara zeilor
hrănindu-se cu sufletul
tuturor locurilor
pe unde-ai mei bătrâni s-au perindat
până ca eu să fiu
aici
acum
bărbat de foc
lumină din soare –
foc al lui Dumnezeu

me thaj mire phure

akharel man daiçi
andar o xoripe' le ilesqoro
jekh dukhorri
jekh absi kaj rovel
nikhastar asundi
korkoro phirav
opr-o drom m'e gëndurënqoro
me
thaj sarre phure mirre
kaj phenen manqe andar lenqoro bidikhlo sundal:
“şukar, çhave!a, uşti sa maj opre,
za sa maj angle,
ke jekhvar tuça
baröl e baxt amari,
dudöl o drom anglal amende!”

eu și bătrânii mei

mă cheamă ceva
din adâncul sufletului
un dor
o lacrimă ce plânge
de nimeni auzită
singur umblu
pe drumul gândurilor mele
eu
și toți bătrânii mei
care-mi strigă din al lor nevăzut
tărâm:
“bravo, băiete, mergi tot mai sus,
mergi tot înainte,
căci odată cu tine
crește norocul nostru
și drumul înainte-ne e cu lumină!”

Korkoripe

m'e dajaje

Korkori beśes thaj vardijes
khatinende,
daj!e.

Učhala phirutne
sar jekh filmo k-o cinema
nakhen opr-ol duvara...
Beśes thaj vardijes len
thaj zboríes³ lenqe
Ta na den tuqe anglal:
odolkha⁴ kaj phiraven len si dur
thaj ol učhala našti vakeren.

Korkori beśes thaj vardijes ol duvara,
daj!e.

Kerke absia thavden tuqe
opr-o sa maj phuro ćam,
ta khonik na dikhel len.
Săn korkori.
Tu, śtar duvara thaj aborkha gëndură
kaj na meken tut...

³ *Zboríel* [var. (z)borízel]: vakerel, mothovel, del dúma, kerel lav/lăfi, vorbisarel.

⁴ Odola, kodola, kola.

Singurătate

mamei mele

Singură stai și privești
către nicăieri,
mamă.

Umbre mișcătoare
precum un film la cinema
rulează pe ziduri...
Stai și le privești
și le vorbești
Dar nu-ți răspund:
cei ce le poartă sunt departe,
iar umbrele nu pot vorbi.

Singură stai și privești pereții,
mamă.

Lacrimi amare-ți curg
pe obrazul tot mai îmbătrânit,
dar nimeni nu le vede.
Ești singură.
Tu, patru pereți și atâtea gânduri
care nu-ți mai dau pace...

phralipe

me sǝm tu

phral!a

odolosqe dukhav tuqe

t'o gi

si kotor mirre masestar

t'o rat thavdel ande

m'o gi

o zivipen tirro si mirro

čhindo sa andar jekh ilo

kaj

me sǝm tu

phral!a

thaj odolosqe dukhav tuqe

iubire de frate

eu sunt tu
frate
și de aceea te iubesc
sufletul tău
e parte a trupului meu
sângele tău curge
 prin sufletu-mi
viața ta e a mea
ruptă din aceeași unică inimă
pentru că
eu sunt tu
frate
și de aceea te iubesc

nevo dės

jekh nevo dës
 jekh nevo kham
 o drom 3al sa angle
 našti ačhavdäv, našti terdäv
 jekhe thaneste
 o devel si manqe puterdo

pojekhvar dukhal man
o nanaipen le jagaqoro
and-i răt
o kalo xoripe
kaj na arakhav khaní

atùnčí alavav jekh dudorro
 ilesqere maripnatença
 barărav les
 thaj ita jekh nevo dës
 puterdöl anglal mande
 thaj o drom zal sa angle

o nouă zi

o nouă zi
nou răsărit soare
drumul merge tot înainte
nu mă pot opri, nu pot sta
într-un loc
cerul îmi e deschis

uneori mă doare
lipsa focului
în noapte
adâncul hău
în care nu găsesc nimic

atunci aprind un licăr de lumină
cu bătăile inimii
îl hrănesc
și iată o nouă zi
se deschide în calea mea
iar drumul merge tot înainte

devlani zuvli

kana asas manqe
mirri zuvli
m'o ilo dësöl
mirro kham baröl
sundal luludöl

kana dikhav tut
mirri zuvli
o devel o Śiva dikhel drabkerdo
pesqere sar-nanaj-aver Śaktiate
thaj i gili
thavdel ande devlikane dueste

kana sãn mança
mirri zuvli
söm zivdo
thaj ni namaj prinzarav tut
aborkha bare śukarimastar

zeiască femeie

când îmi zâmbești
femeie a mea
inima-mi răsare
soarele îmi crește
lumea-mi înflorește

când te văd
femeie a mea
Shiva o contemplă fermecat
pe-a sa sublimă Shakti
iar cântecul
se scurge în lumină diafană

când ești cu mine
femeie a mea
sunt viu
și nici nu te mai recunosc
de-atâta frumusețe

pantha rei

susură izvor
șopotind ușor
lacrimă și dor

frunza bate-n vânt
în păduri de cânt
peste ceas răsfrânt

ziua-ncet se gată
noaptea vine, iată,
peste lumea toată

stele luminări
străjuiesc mirări
răsădind visări

pantha rei

śoldel xaingorri,
thavdel korkori
absi-aj dukhorri

patră, balvală
and-ol veśorra,
phagle căsura

dēs lokhes nakhel
àke-e răt avel,
sundal ućharel

ćerxa dudorră
bhrakhen godjorră,
thon sunimata

Gânduri târzii...

E târziu

Sau e dimineață?

E vis

Sau e doar ceață?

Ești tu

Sau sunt doar eu

Ascuns pe după tăcerea firească

A somnului?

Uneori,

Ca acum, de exemplu,

Îmi adorm pleoapele pe nisipuri uscate

Între două vise furate

De dorul depărtării,

De plânsul liniștii albastre...

Alteori,

Ca acum, de exemplu,

Mă privesc doi ochi de copil

În care se ascund pescăruși

Un cântec de leagăn

Și-un vis fără margini:

Eu, tu și Infinitul...

Eu, tu și Infinitul ?

Pare că s-ar naște un Soare
Dintr-o floare a Soarelui,
Un arbore
Și un trandafir
Dăruit din prea multă dragoste
De viață
Și din prea multă teamă de iubire...

Pare că noaptea și ziua
S-au pierdut una în alta
Și iarba e verde
Iar cântecul tace...

Dar e târziu...
Sau e doar dimineață?
E vis...
Sau este doar ceață?
Iar noi, tu și eu,
Mai existăm, oare,
Dincolo de tăcerea firească
A somnului?

Cântec

Frunză bătută de vânt
Pe întregul ăst' pământ,
Cum de nu te rătăcești,
Cum drumu-l găsești?
Căci te bat și vânt și ploi,
Mergi prin soare, prin noroi
Și tot pe cărare ești,
Cum de reușești?

Încercatu-m-a un gând:
Să-mi curg vremea surâzând,
Să sfințesc al meu cuvânt,
Să-l îmbrac în cânt,

Hainele să-mi strălucesc,
Apele să-mi limpezesc,
S-aud șopotind ușor
Dorul cel mai dor.

Dar vezi, frunzișoara mea,
Uneori inima-i rea
Și mi-e cerul tot mai greu
Și-așa sunt și eu,

Am spatele gârbovit,
Merg de parcă sunt lovit
Și fantasme mă opresc
Și mă amănesc...
Frunză bătută de vânt
Pe întregul ăst' pământ,
Care e secretul tău
De renaști mereu?

gata!

gata, e timpul pentru
o reconfigurare a astrelor!
respirația
să curgă natural
idea să capete consistență
reînvățarea zborului lăuntric
e absolut necesară
și pentru asta
un punct stabil de pornire
ar putea fi roata olarului
astfel efluviile cu asimptota
spre stele
nu vor mai depinde de timp

dimineață cu fluviu

îmi curge fluviul încet
printre fire de iarbă
amirosind a verde copt

se ceartă păsările
cu-mbătrâniții copaci
înflorindu-și aripile
cu adieri ușoare
de dimineți înrourate

pășesc odată cu mine însumi
tot întrebându-mă
și răsîntrebându-mă...

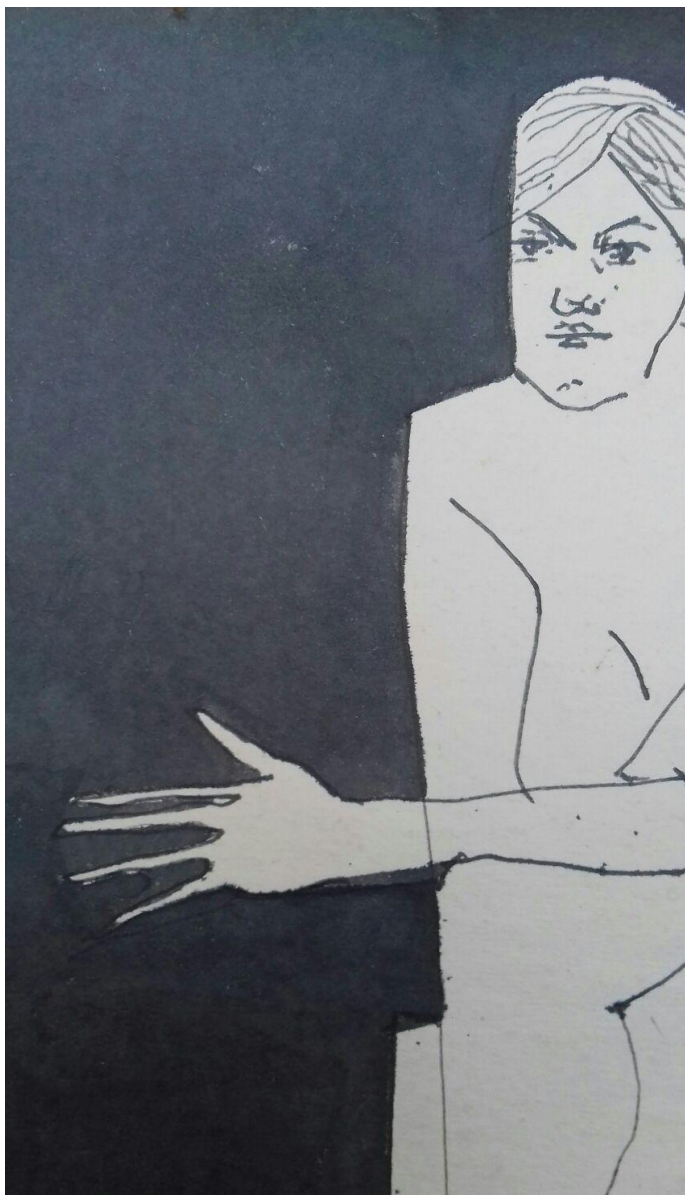
copilul își scrie mai departe
povestea
cu raze de Soare
pe pământul reavăn

voi scrie în piatră

voi scrie în piatră
de azi înainte
gândul va deveni materie
și va lua forma dată de mâinile-mi
ce vor trudi din greu
pentru fiecare detaliu, oricât de mic

voi scrie în piatră
biografia-mi
în stâncă din munte
voi dăltui
lumea în care colind –
casă și cer
apă și foc

voi scrie în piatră
iar trupu-mi în piatră se va preface
și va dura cât piatra va dura
cât formele-ți de piatră
Doamna mea
m-or sugruma

Autor: Marian Petre, artist plastic

tăcere

noaptea timpul stă în loc
tumulul cotidian s-a sublimat în tăcere
se lasă ceața peste oglinda apei
ploaia a încetat să mai cadă

icoana chipului tău
îmi acoperă gândurile
și bățile inimii
cu raze de iubire

ivită din neantul sublim
ai aprins vâltori de foc în sufletu-mi dăruit ție
din dragoste de viață

ce bine, căci l-ai trezit din uitare!

ție...

câteva gânduri către tine
și timpul pare că se scurge altfel
amintiri
de ieri, de azi
și parcă universu-n mine se dilată

un zâmbet, o atingere
timidă
noian de vise
înecate în tăcere
și viața fremătând în mine
la vederea-ți...

zâmbesc la gândul că, deși departe,
cu mine ești tot timpul
și discret, fără ca tu s-o știi,
în fiecare noapte
te sărut pe frunte
și te privesc cum dormi ca un copil
sau ca o nimfă
dezgolită pe jumate

vis în doi

lumină de vis

parcă era iarnă
și eram lângă focul sobei
căldura sufletului tău mă împresura
inundându-ma cu liniștea
cea plină de tainice rostiri

era seară ?
dimineață ?

nici nu mai contează

sfeșnicul neaprins lumina tăcerea
dintre noi
pleoapele-ți coborâte ușor
împreună cu un zâmbet de plăcere
au facut ca ceasul să bată mai tare
era ora iubirii
când sufletele devin una
și vorbele se-nchid
în cerul sfânt al inimii
ivindu-se dorința
ca visul în doi să fie etern

Nocturnă iar

Noaptea-mi poartă prin vis
Urmele iubirii tale...

O strângere de mână într-o seară
Un zâmbet aruncat pe ascuns
O privire plină de căldură

Și linștea mă-nvăluie ușor
Și-un dor...

Mirosul părului tău mă-mbată
Cu ceasurile-n care-am respirat
Tot ce ești tu

Amintiri

În noapte tarziu
Se strecoară în fața ochilor ce stau închiși
De teamă că de se deschid nu ești

De ai veni acum
Nu sunt decât o inimă ce vrea să te contemple

Sunt templu
Și-aș vrea să mă locuiești

Mi-aș smulge fir cu fir simțirea toată
Și ți-aș pune-o la picioare...

dans

*mai știi căldura,
râsul de lumină,
îți mai aduci aminte iarna...?*

“ce, tu ai scrie
pe frigul și pe ploaia asta?”
mi-ai spus
continuând să-ți admiri leneș
lângă foc
luciu rotundul viul coapsei
ce-mi inunda timpul
cu sublim și
răstimpul cu soma nectarul zeiesc

muzica își desprindea ritualic
ritmul ancestral
stârnind tăcerea în
contur virgin
dansul ne risipea
ne aduna din toate nopțile
și viețile
din toate părțile

ploaia se transforma ușor-ușor
în nea

o nouă iarnă sta frumos să-nceapă

Autor: Marian Petre, artist plastic

maya

mă învălui cu vraja
ochilor tăi
maya
iluzie a universului
și a iubirii

pășesc pe drumul deschis de tine
către inima ta

mă simt nesigur uneori
valurile mării primordiale
îmi clatină corăbiile
pline cu nestemate
aduse pentru tine
din țara de aur

văpaia iubirii tale
mă cuprinde, mă arde
flăcări uriașe se-nalță în sufletu-mi
însetat de atingerea ta
curățindu-mi toate păcatele
vieților trecute și viitoare

maya – frumoasă iluzie
a universului
și a iubirii

ademenitoare secundă

vale sălbatică
muntele piatra cerul inundă
apele unduiesc fremătând
a lor scurtă și ademenitoare secundă

semeț îmi e gândul
ia formă de roș fruct
ce-n vin se preface
și-n amforă plină
rotundul căreia-i viu
și de atâta mireasmă răskoaptă
nu tace

se înconvoaie piatra, izvorul
și se aprind focuri
iar pasul tău plin calcă grăbit
să mă-ncolțească prin tainice locuri
priviri furișânde
se-mpletesc pe sub gene fugare
săltând către cer
fumegânde
curg stele din mare

ce vale sălbatică munte
și piatră fecundă
apele unduiesc
fremătând a lor
ademenitoare coaptă secundă

rotundul

rotundul
este felul tău de-a fi
iubito
nelinearitatea-ți curbă
mă-nfioară
din frumusețea ta m-adap cu sete
iar ochii-ți
de-un adânc aprins
mă-mbată
cu lumina lor strălucitoare
precum un vin ceresc
băut pe înserate

rotundul este felul tău firesc
de a mă pedepsi
iubito
pentru-ncercarea mea
de-a te cunoaște
de a pătrunde-n universul
ce-l naști cu zâmbetul și cu privirea
cu mângâierea-ți ce mă poartă-n
necuprinsul
infinitul gând
de-a te iubi

eu și tu

lumile se succed în tăcere
chipul tău nevăzut
mă privește din alte sfere

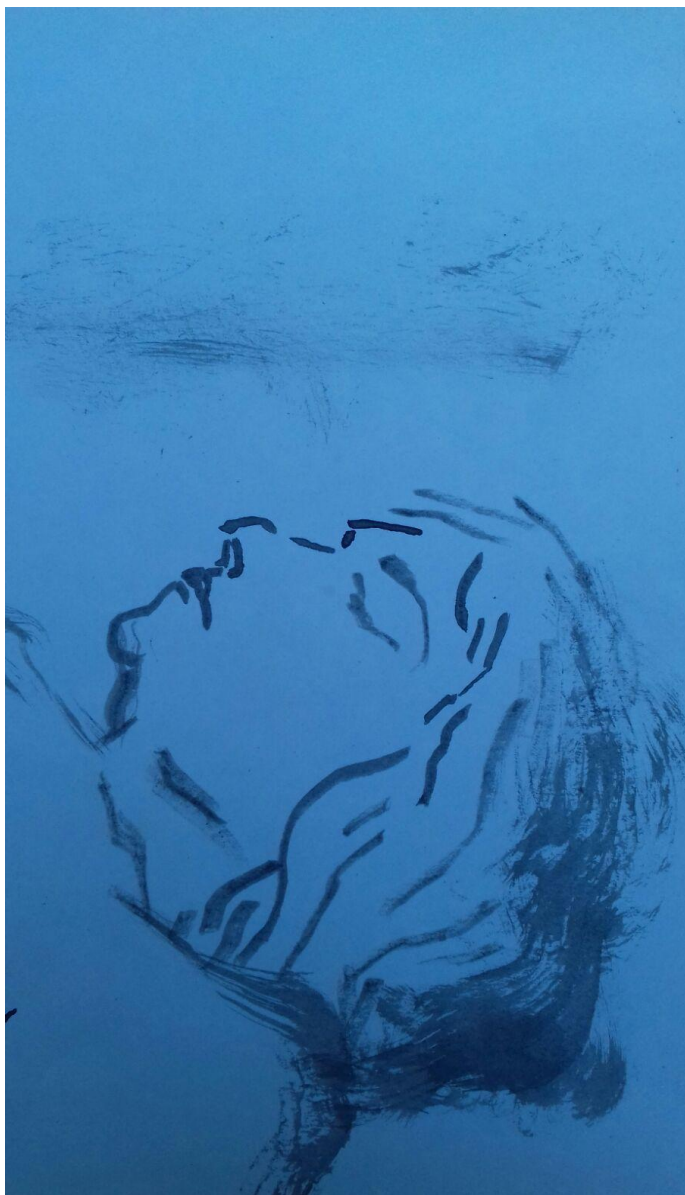
e noapte și cald
lumea ta călătorește
alături de mine
 printre stele

lumea mea tace

doar un puls ascuns
rostește din când în când cuvinte de dor
odată cu inima
ce freamătă de pasiune

vis, dor
tăcere și freamăt

eu și tu

Autor: Marian Petre, artist plastic

(femeie) - tu, mister

un zâmbet, o privire
o pleoapă lăsată ușor, imperceptibil parcă
dau viață universului întreg
femeie

lumile n-au liniște
de dorul tău
golul dintre vremuri
palpită
născând noi lumi
pentru tine
pentru jocul tău de-a iubirea

râsul tău – mister pățimaș
îmi atinge până și spațiile intraatomice
cutremurându-mi ființa de dor
iar coapsele-ți rotunde
acoperite cu vălul iluziei –
fior și magie
mă cheamă să te cunosc mai bine

și vreau
ah, cât vreau să-ți contemplan splendoarea!

fiorul mângâierii tale
ce lasă urme
pe coloana infinită a sufletului meu
aprinde dintr-o dată vraja
iubirii
ce dureros mă săgetează
odată cu privirea-ți

te doresc – nu te am
și te caut mereu
te privesc cum pășești
cum privești, cum zâmbești
te chem
unde ești ?
î închid ochii și simt cu inima
viața ce se zbate în trupu-ți felin
ca o fiară ce vrea să iasă din cușcă
se zbate
și mușcă

(ah, cum m-ai mușcat cu vraja ta
ce mi-a învăluit întreaga lume!)

te ador
ca și când nu ai fi

decât tu
unica insulă în mijlocul imensului ocean
iar eu năierul singur al nefericitei corăbii
ce mă plutește într-acolo după naufragiu

focul se aprinde tot mai tare
flacăra lui se înalță tot mai sus
aprinsă de tine, femeie
ce te joci cu durerea-mi
de-a te cunoaște sau de a nu te fi știut nicicând

mă-mbată suflarea-ți
adormită lângă mine
și brațul gol
și sânul tău rotund
ce înflorește frământat de palma-mi

e vis sau e adevărat ?

ce mai contează ?
apele curg către marea cea mare
iar vălul se lasă ușor-ușor
și floarea de lotus pulsează
fior călător
mă cuprinde, mă prinde

de tot mă aprinde

e noapte, e zi ?

nu știu –

este dor

departe de mine

liniștea se lasă așteptată
mă ispitește viața
acum
în Săptămâna Patimilor
mă-mpinge departe de mine
de tine
în hăul neputinței
de a fi viu
cu adevărat

liniștea se lasă așteptată
bătăile timpului
sunt tot mai grele
forja lovește asurzitor
cascadele urlă sălbatic

liniștea se lasă așteptată
nimicul își face loc
ușor-ușor
până la totala înstăpânire

unde sunt eu?
cine sunt eu?

distorsiuni

sub muntele inert și imens
se zbate fluturele
pe o frunză de copac
apele subterane șopotesc
zgomotos
neliniștea, soră cu tăcerea
provoacă distorsiuni
în câmpul gravitațional
al gândirii
pulsăția timpului
se accelerează
crescând copacii mai înalți
sau mai pitici
decât de obicei
ușor-ușor se curăță drumul
soarele zâmbește
înflorind nisipul verde
cu maci razleți
aripile fâlfâie
vibrând aerul dimprejur
resortul imaginar al lumii
ascunse
alunecă încet înspre real
cuprinzând între spirele sale

galaxiile îndepărtate
și deraiate de la traseul
original
găurile negre reîncep să
nască lumi armonioase
în timp ce nota La –
șef de formație –
coboară cu o treaptă
pe locul ei cuvenit
dintru-nceputuri
coloana infinită străluce iarăși
raza-i spre înălțimi

departe de lume

și după atâtea vise
copacii au crescut
puieții cei de ieri sunt acum
fagi măreți
stejari

(doar tu aștepti să vină
Primăvara)

lupii urlă în nopțile cu lună
au pornit la vânătoare
în haite

tu, biet visător
zugrăvești idealuri
flămând
și cu sete de viață

dar singur
căci lumea-i departe

metanoia

umblu prin mlaștină până la brâu
și caut zarea, pământul uscat...

vreau să mă spăl în curgere de râu
să șterg al meu păcat.

privesc icoana, chipul cel curat
și mă-nfior de-atâta bunătate,
de binecuvântări pe care le-am uitat
și parc-aș plânge-n șoapte...

și Sfântul îmi vorbește în tăcere,
nu știu ce-mi spune, țin capul plecat,
mă ceartă părintește, cu durere...
și mă simt mângâiat!

sufletul mi se curăță ușor,
tresaltă, parcă-ar vrea să iasă-afară,
să fie iarăși pasărea al cărei zbor
în munte sfânt aripa își coboară,
s-atingă necuprinsul – dorul cel nestins.

soarele raza-i dalbă strălucește.

cât de mângâietor este să fii învins
de o dojană sfântă, rostită părintește!

perenitate

în fiecare dimineață de vară
copilul scrijelește pamântul
cu degete firave

în fiecare dimineață de vară
soarele îi zâmbește la fel

iar către seară
furnicile fac același drum
pe picioarele goale ale tatălui
ce se odihnește pe fâșia de iarbă
din fața casei...

Șapte

șapte sunt oglinzile
în care mi se reflectă Soarele
fiecare cu lumea ei singulară
după ora la care
flăcări de foc
o strălucesc

șapte coloanele templului
în care adie
mireasmă de tăcere
învăluită-n tainică mătase
de lumină

șapte fântânile
din care izvorăște
apa cea de viață-mbucurătoare
și limpede ca surâsul
copilașului nou-născut
ce gângurește precum porumbelul

.....

și tot călătorind
printre șapte culori

și printre sunete tot șapte,
m-am întrebat:
ce-ar fi dacă m-aș naște
în fiecare dintre
cele șapte zile ale săptămânii?

șapte (varianta)

și dup-atâta colindat
prin cele șapte văi și peste șapte munți
purat de cele șapte cânturi
străluminate de cei
șapte sori,
mi-am zis:
ce-ar fi dacă m-aș naște
în fiecare
dintre cele șapte zile
ale săptămânii?

transgresiune

pășesc rupându-mă din ideal
alunecat în transparența
ireală
mă cerc să ies din vulturul cel rar
căci timpul nu mi-a fost
destul de școală

prin univers călătoresc
hoinar
vorbesc în vis în limba cea natală
c-un frate-al meu
din țara lui Cengar
și, iată, limba mea
nu mă înșală

străluce Soarele pe ceru-mi
coronar
coloana infinită nu mi-e goală
ci plină de atomul
augural
care desparte
cântecul de smoală

de piatră

de piatră statuie
sunt
înalt cât un
munte de cremene
suveran
golul dinăuntru
e plin translucid și
focul
vulcanic prin
cratere trei se scurge în cer
din lotusul budhic
neclintit
ce se naște din
nimic nimicul umplându-l
cu forța tăcerii
tăcutul tunet
dintru începuturi

de piatră
tăcut
translucid început

mirare

aș mângâia cerul
sub care viez
să cearnă miros de tămâie
mireasmă-ngerească aș lua
s-o păstrez
pe suflet să mă mângâie

aș curge prin apa șoptind
a izvor
și frate copacul mi-aș face
căci cântecu-mi cântă un vis
călător
iar viața din mine nu tace

strig tare
mirarea să pot să-mi aud
și timpul îmi trece sălbatic
mă-ncearcă nimicul
și soarele ud
mă poartă prin vreme
limfatic

iar viața-mi dă sfaturi didactic...

Psalm

mă apasă piatra,
mă-ncearcă a materiei consistență
străpungându-mi coasta
cu mâinile tale, femeie
ce-mi vorbești nu mie,
ci celui ce ai vrea să fiu...

vulturii se apropie înfometăți
de trupul ce stă să piară
hienele așteaptă doar un semn
spre a se năpusti
râzând sălbatic, strident
urlă lupii a noapte fără de stele
stârnind nechezatul cailor
și teama caprelor negre
ce se ascund printre stânci

acea semeție de demult a Sfînxului
e acum erodată de vremuri,
iar steaua spre care întindea privirea-i
s-a ascuns într-o altă galaxie,
cine știe, sorbită poate
de vreo gaură neagră –
depozit misterios al necuprinsului

mă-ncearcă fiorul materiei
fără milă
și-aș vrea să râd de durere,
de plânsu-mi,
de strigătul ce străpunge uitarea,
să râd de cer
și de piatră,
dar focul din mine e viu
și arde sălbatic
mistuindu-mi veșmintele
ce poate astfel se vor curăța...

din vintre îmi curg
păduri urlătoare
și vieți ce se zbat
se zvîrcolesc
smulgându-și crengile
lipite de ele însele,
chipuri îndurerate
strigând fără glas,
turme de bivoli ce durduie pământul
de spaima inexistenței
ce-i pândește din jur
cu ochii lacomi și sticloși.

în peșteră pâlpâie umbre
pe pereți.
doar muierile îmbrăcate în stalagmite
așteaptă ziua
la flacăra unei ipotetice lumânări,
în timp ce ursul bătrân
de mii de ani
își doarme somnul său profund.

mă apasă piatra...
și totuși Crucea străluce sublim
vibrând ecoul lui „Eli, lama sabahtani!”
potirul pe care mi-l întinzi
nu-l voi bea, Doamne, pân' la fund
binecuvântând clipa în care-am fost ales
să mă cuprind în stâncă?

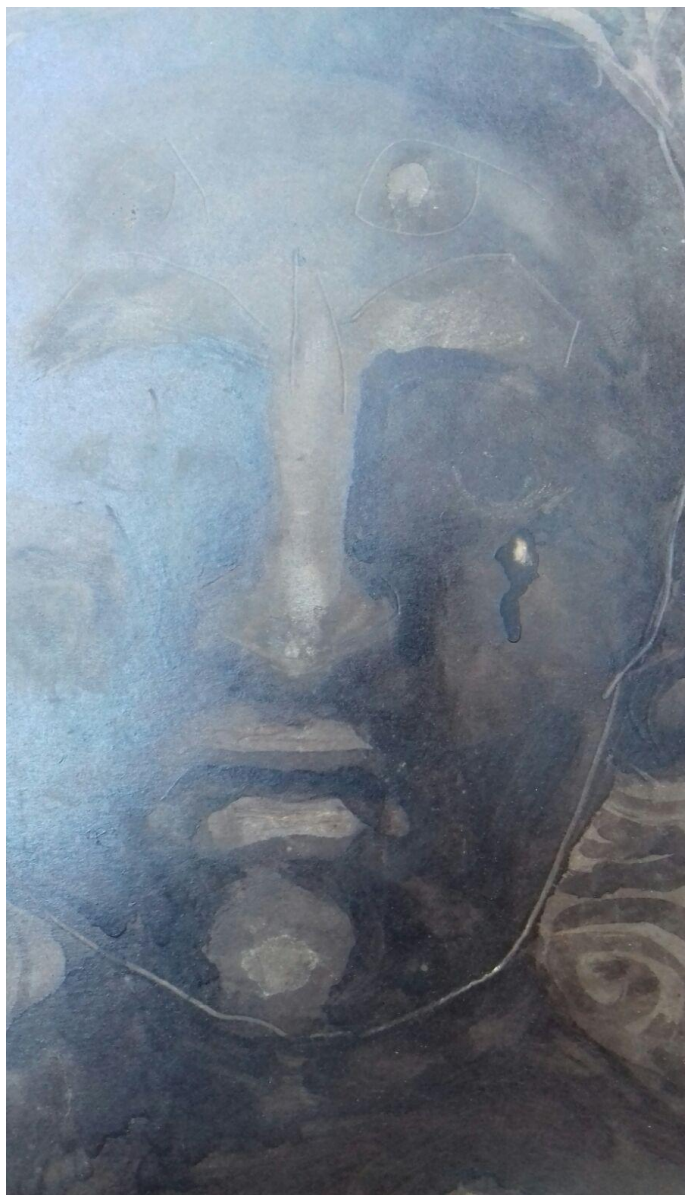
mă apasă piatra...
dar cred că n-o mai simt,
căci forma ei tăcută
nu mai doare,
a devenit icoană,
iar tânguirea-mi psalm.

Sufletul Pământului

Sufletul Pământului
prin Șuierul Vântului
și plânsul Cavalului
strigă către noi
oamenii cei goi
pierduți prin noroi

Sufletul Pământului
cu Privirea Sfinxului
și Cântul Syrinxului
își cheamă-napoi
turmele de oi
rătăcite-n văi

Sufletul Pământului
din Iubirea Sfântului
Sfântului Căruntului
își strigă-napoi
dorul către noi
oamenii cei goi

Autor: Marian Petre, artist plastic

rugăciune

atâtea flori splendide
s-au uscat,
atâția cai sălbatici,
frumoși,
cu coamă deasă
și crupa arcuită,
cu pasul dureros de mândru
și nechezat puternic
pe rând în lume s-au pierdut,
drumul neantului au luat,
atâtea doruri nedospite încă
s-au copt
înainte de primul frământat...

luminează-ne, Soare, Foc Ceresc,
să dezlegăm odată
blestemul vântului
și al pământului,
să regăsim pe cale loc de adăstat,
să cuprindem necuprinsul din noi
bând iarăși din izvorul vieții
cel de-altădat'!

asaltul materiei

– fantezie pe o temă aleasă –

un gând de materie
fierbinte
venit-a către mine
și m-am temut o clipă
că mă arde
iar cerul deodată
mi-a plecat departe

pustiu rămase spațiul
în jurul meu
și noaptea veni
să mă-nvelească
strident
spre nicăieri să mă-nsoțească

dansa în juru-mi goală
desculță-n iarba verde
ce-ntunecat șoptea
cântec târziu de greieri
în timp ce
risipită prin spații glaciale
tăcerea mă durea

spre cer săltat-am ochii
deși steaua-i departe
vibrând nestăpânită
de tulburarea mea
strigat-am tare
înălțat-am mâna
și iată
cerul către mine din nou încet venea

și-am râs de amorțeala
ce gându-mi cuprinsese
văzând materia fierbinte
pe sine mult contând
și noaptea nu-i chiar
noapte
iar gându-i doar un gând

materia fierbinte
se-ndreaptă către mine
stârnindu-mi temeri
goluri și pustiu
voi prinde o în plasa pentru fluturi
și-oi zice un descântec
să-i dezleg puterea
și iarăși voi fi viu

toamnă redundantă

aceeași toamnă
ca și altădată
aceeași ploaie rece
ca și altădată
aceeași stradă
de demult uitată
și pașii mei
călcând aceeași piatră

aceleași gânduri
toate deodată
aceleași rânduri
simple redeșteaptă
și vremea trece toată
mai înceată
și totuși parcă zboară
totodată

da, ziua care vine
nu așteaptă
se duce chiar de crezi
că nu se gată
puiul cu cârlionți de ieri
acum e fată

iar pruncul crește mare
și puternic, iată

același eu și totuși
altul parcă
o cale-ncearcă
altă cale-ncearcă
și haine una după alta
tot îmbracă
se bucură de clipa
care oricum o să treacă

aceeași tu
dar nu ca altădată
când erai veselă
și-un zâmbet toată
iar împrejuru-ți
roia lumea toată
și stăluceai
cum n-am văzut vreodată

.....

aceeași toamnă
ca și altădată

același miez de noapte
care mă îmbată
aceeași filă
din copac tăiată
și eu scriind pe ea
încă o dată...

cuvinte

mă așez între cuvinte
ca să-mi regăsesc conturul
printre multele rătăciri
labirintul se deșese astfel
zid cu zid
lăsând firului Ariadnei liberă
cale
aceste mici ființe vii
cuvintele
irump și
strălucesc sau plâng
se ascund sau râd
se scurg din stele
pe pământ
reășezându-i traiectoria de facto

mă preumblu printre
cuvinte cu trup
pentru a mă reîntrupa
atunci când mi-am pierdut
conturul

cu clipa care trece

cu clipa care trece
mai trec câte puțin
cum ceara se topește
în lumânarea-aprinsă
ce-aruncă stropi de Soare
într-un pahar cu vin –
 (copilul râde, scumpul,
 cu glasul-i cristalin) –
 și lungă mi-e tăcerea
 în noaptea cea târzie
 din iarna mea neninsă.

cu clipa care trece
mai uit câte puțin
pierzându-mă de mine,
iar Soarele mi-e rece...
 m-aș naște înc-o dată
 aș bea un strop de vin
 m-aș întâlni cu tine
 așa cum 'n-alte vremuri
 te-am cunoscut, în fine,
 dar, iată, clipa-mi trece...

cu clipa care trece
mai curg câte puțin
cum apa-n șopot curge
făcându-și căărăuie
 trecută-i primăvara
 și vara-i pe sfârșite
 și copt e, iată, fructul
 ce curge-n sorb de vin
 și galbenă tomnatic
 e fructa amăruie

se plec preapline ramuri
puțin câte puțin...

pahar nocturn

paharul cel târziu
din noaptea mea adâncă
l-am sorbit pe îndelete
amar
căci tare era vinul
și stropi de viață
se împrăștiară
prin gândul meu cernit
într-adâncindu-l
nici cântecul de greieri
nu se mai auzea
căci el a fost odată
când toamna
cea de seri fecunde însetată
își preumbla piciorul
pe încă ne-de-tot-trecuta
arșiță a amurgitului de vară

paharul cel târziu
din noaptea mea adâncă
înmiresmată aromă răspândea
iar spiritul care
din stele mă pândea
strapuns-a cugetu-mi

precum odinioară
din nou
întâia oară

rugă

iartă-mă, Doamne,
Dumnezeul meu,
că te-am răstignit din nou,
a nu-știu-câta oară,
mă doare durerea Ta,
căci stropii suferinței Tale
îmi curg prin suflet!

iartă-mă, Doamne,
Dumnezeul meu,
că miezul nopții mele
e fără de liniștea
somnului celui senin
și lin,
îmi sunt tulburate pădurile,
dă, rogu-Te, o ploaie de lumină
să mi se limpezească apele!

iartă-mă Doamne
Dumnezeul meu,
că îți cer să mă ierți,
mi-e dor de mângâierea Ta!

un nou sfârșit

a mai căzut o dată cortina
unui ultim spectacol –
al câtelea, oare, din această peregrinare fără de sfârșit ? –
a rămas totul acolo
pe scena vieții
și a inimii – spațiul gol
în care zac iubiri și lacrimi și bucurii

eu și tu

de mâine, alte câteva clipe
vom merge pe cărări diferite
purtând în suflet cântecul unei iubiri fără de început
și fără de sfârșit
dorul unei chemări de departe
lumina ascunsă a unei candelă ce arde neconținut –
ofrandă tacerii

*țigan*⁵

de-ar fi să mă mai nasc
o dată
aș cere să
fiu tot ce sunt acum: *țigan*

să simt cum îmi colindă
cântecul prin sânge
și îmi zvâcnesc în suflet
atâtea neamuri ce-mi străbat ființa
de la plecarea mea din Țara Zeilor
și până azi
strigându-și dorul
bucuria
și durerea

de-ar fi să mă mai nasc
o dată
aș cere să fiu tot
ce sunt acum: *țigan*

⁵ Termenul corect, cu care rromii înșiși se identifică, dat fiind că e din limba rromani, este „*rrom*”. Mi se însă pare mai provocator și mai plin de sens în acest moment să spun „*țigan*”, pe care îl consider aici într-un un înțeles sublim al său, cu mențiunea că, desigur, el poate fi citi și „*rrom*” (n.a.)

să pot mușca din fructul interzis
în voie și nestingherit de nimeni
s-alerg pe nori
să-i storc și să îi sorb când îmi e sete
din petice de Rai

sublim veșmânt să-mi încropesc
și când sunt ostenit
de-atâta cale printre stele
pe curcubeu să șed
să m-odihnesc
iar de-s flămând
de dor și de iubire
să gust din mana
cerului dumnezeiesc

de-ar fi să mă mai nasc
o dată
aș cere să fiu tot ce sunt
acum: *țigan*

să te colind prin vremuri
și tăceri, iubita mea
ca-ntotdeauna
să te-oglesc în sufletu-mi

așa cum doar eu știu,
 (cum numai Soarele străluce de departe luna
 când cerul e pustiu)
 să mă-nfior de ochii tăi –
 foc și lumină...
 să mușc din buzele-ți cărnoase
 de zeiță
 și să fiu absolvit de orice vină
 să răscolesc pe toate fețele
 pământul
 și iubirea
 să nu știu ce-i păcatul
 căci la *țigani* așa e datul

Cuprins

TRANSGRESIUNE (În loc de Prefață)	8
Cuvântul autorului.....	10
Notă:	15
Eu sunt	17
Me sôm	18
Brișind	19
Ploaie	20
Baxt birime	21
Noroc rătăcit.....	22
milaj (vaxtorro)	25
vară (moment).....	26
ivend (vaxtorro).....	27
iarnă (moment).....	28
o udar	29
ușa.....	30
jag	31
foc.....	32
me thaj mire phure.....	33
eu și bătrânii mei	34
Korkoripe	35
Singurătate	36

phralipe.....	37
iubire de frate.....	38
nevo dës.....	39
o nouă zi	40
devlani zuvli	41
zeiască femeie.....	42
pantha rei.....	43
pantha rei.....	44
Gânduri târzii... ..	45
Cântec	47
gata!	49
dimineață cu fluviu	50
voi scrie în piatră	51
tăcere.....	53
ție... ..	54
vis în doi.....	55
Nocturnă iar.....	56
dans	58
maya.....	61
ademenitoare secundă	63
rotundul	65
eu și tu.....	66
(femeie) - tu, mister	68
departe de mine.....	72
distorsiuni	73

departe de lume	75
metanoia.....	76
perenitate.....	78
Şapte	79
şapte (<i>varianta</i>)	81
transgresiune	82
de piatră	83
mirare.....	84
Psalm	85
Sufletul Pământului	88
rugăciune.....	90
asaltul materiei	91
toamnă redundantă	93
cuvinte	96
cu clipa care trece.....	97
pahar nocturn	99
rugă.....	101
un nou sfârşit	102
ţigan	103